

de nødvendige Foranstaltninger — det bliver naturligvis ikke den nuværende Regering.

Schovelin: Da Regeringen fremlagde sin samlede Valutaplan den 5. Marts, var det jo en hel Menu paa 11 Retter. Nu er der kun dette Par smaa Punkter tilbage, som vel tør siges at være nogle af de uskyldigste. Der er altsaa hverken Tale om Suppe, Fisk, Steg eller Kage, men mere om de salte Mandler eller en af Gifferne. Og det kan maaske være godt det samme, for Tiden er jo nu ikke til store Middage, og dette skal ikke siges til Forklejnelse af Forslaget om Valutacentralen. Jeg maa i saa Henseende henvise til en Replik i „Recensenten og Dyret“, hvor der staar: „Naturen er lige saa beundringsværdig i det smaa som i det store“. Jeg beundrer altid dette, at man, naar man, som Regeringen, drager ud for at erobre Prinsessen og det halve Kongerige, efter Omstændighederne nøjes med at bære den elskedes Handske paa sin Hjelm eller en af hende plukket Blomst i Knaphullet. Og det er saa meget skønnere fra Statsministerens Side, som det altsaa er Handelsministeren, der kommer til at gaa med Blomsten i Knaphullet. Nu vil jeg tilføje, at ikke alene er dette Forslag af den Slags, som ikke kan fornærme nogen, men det viser ogsaa indvortes en efter min Formening fuldstændig rigtig Resignation. Ganske vist bærer det det pompøse Navn „Valutacentral“, men der er jo slet ikke Tale om nogen Centralisering af Valutahandelen, saaledes som man troede, og saaledes som det blev bebudet fra saa mange forskellige Sider forinden Lovforslagets Fremkomst. Jeg vilde ogsaa anse det for meget skæbnsvangert, hvis det var sket, thi mig bekendt er det eneste Sted, hvor en Centralisering af Valutahandelen er blevet gennemført med nogen Virkning, Czekoslovakiet, og dér er det et Led i Czekernes nationale Kamp mod Tyskerne og maa derfor ses under en anden Synsvinkel end den sædvanlige.

Jeg for mit Vedkommende maa mene, at dette Lovforslag har bestemte Fortrin. Det er i mine Øjne et Fortrin, at der indføres en Oplysningspligt for dem, der befatter sig med Valutahandel, saa at man til enhver Tid kan have Oversigt over Beholdningen af fremmed Valuta, over, hvad Landet raader over i saa Henseende. Jeg synes ogsaa, det er rigtigt, at der nu finder en Begrænsning Sted af de Institutioner og Virksomheder, som giver sig af med Valutahandel, og at det gøres til

en Pligt for vedkommende at føre særlige i dette Øjemed autoriserede Bøger, som altsaa ogsaa skal indrettes paa ensartet Maade. I mine Øjne, siger jeg, er alt dette Fortrin, og som Følge deraf er man da ogsaa fra mit Partis Side under Hensyn hertil villig til at give Lovforslaget sin Tilslutning.

Jeg maa imidlertid overfor en enkelt af den højtærede Handelsministers Udtalelser tage en Reservation, nemlig overfor, hvad den højtærede Minister sagde angaaende Spekulationer, idet han jo oven i Købet brugte det Udtryk, at man herigennem vilde komme Kapitalflugten og Spekulationerne til Livs. Saa vidt jeg forstod, gjorde den højtærede Minister en Distinktion mellem Spekulation i Penge og Spekulation i Varer. Denne Distinktion lader sig efter min Mening ikke opretholde, thi Valuta, Penge, er en Vare saa godt som noget. Jeg gaar endogsaa videre og vil hævde, at Penge er den eneste Vare, der altid vedbliver at være Vare; alle andre Varer gaar paa et vist Tidspunkt over i Forbruget, bliver enten fortæret som umiddelbare Forbrugsgoder eller indgaar som Raa- eller Hjelpestoffer i en Produktion, som Manufakturvarer kommer til at beklæde Mennesker o. s. v., o. s. v. De ophører at være Varer, thi hvad er en Vare? Det er noget, der er Genstand for Køb og Salg, der altsaa stadig bevæger sig i Omsætningen, og den eneste Vare, der saaledes stadig har Varens Form; stadig er Genstand for Omsætning, det er just Penge. Derfor lader der sig efter min Formening heller ikke opretholde nogen som helst Distinktion mellem Spekulation i Penge og Spekulation i Varer. Jeg føler mig overbevist om, at naar den højtærede Handelsminister taler nedsættende om Spekulationer, er det af den Grund, at Spekulation er et tvetydigt Begreb. I Ordet Spekulation behøver der ikke at ligge andet end et Skøn over Fremtiden, og naar Ordet tages i denne simple Betydning af Ordet, tillader jeg mig at hævde, at enhver Købmand er Spekulant, og at hvis han ikke er det, er han en slet Købmand, eller han er slet ikke Købmand. Naar en Købmand skal købe Varer, maa han skønne over Afsætningsmulighederne for disse Varer, og han maa, idet han anlægger sin Købepris, tage et Skøn over, hvorvidt han kan faa den Pris plus Avance ind igen; han er Spekulant à la hausse. Overhovedet er det moderne Samfund, det, som er indrettet paa, hvad den ærede foregaaende Taler kaldte Kræfternes frie Spil, indrettet paa Spekulation, og Gud hjælpe Samfundet,